

РЕШЕНИЕ

№ 21814

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6435** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 и сл. от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на К. В. Г. от [населено място], [улица], ет.3, ап.8 срещу писмо № 94-3634/13.06.2024 г. на Главен секретар на МОН, обективиращо отказ за предоставяне на обществена информация.

В жалбата се твърди, че оспореното писмо е незаконосъобразно, тъй като е издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, в несъответствие с целта на закона, както и при неспазване на установената форма – основания по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 АПК.

По подробно изложени съображения се иска отмяната му и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира присъждането на разноските по производството.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят се представлява от пълномощника си –адв.М.. Последният в дадения ход по същество отправя молба към съда да отмени обжалвания административен акт. Сочил, че същият не е издаден в предвидената от закона форма, като не съдържа необходимите фактически и правни основания за издаването му. Претендира присъждане на направените разноски по делото, за които представя списък.

Ответникът по жалбата – Главния секретар на МОН, чрез процесуалния си

представител държавен експерт-юрист М. Х., изразява становище за неоснователност на жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Подробни аргументи в тази насока развива в депозирано по делото писмено становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните приема следното от фактическа страна:

Процесното административно производство е образувано въз основа на подадено от К. В. Г. заявление за достъп до обществена информация с вх. № 94-3634/06.06.2024 г. З. е поискал да му бъде предоставен доклад рег. № 8088-57/12.02.2021 г. на директора на дирекция „Висше образование“ в МОН.

С писмо от 07.06.2024 г. от Директора на Дирекция „Висше образование“ е изискано становище по заявлението. Т. е представено на 11.06.2024 г., като е посочено, че заявителят желае да получи заверено копие от доклад № 8088-57/12.02.2021 г. Същият бил свързан с предоставяне на допълнителна информация във връзка с доклад № 8088-466/10.12.2020 г., касаещ провеждане на обучение по специалността „право“ от Варненски свободен университет „Ч. Х.“ и възникнали проблеми при предоставянето на холограмни стикери, заявени от висшето училище. В становището е посочено още, че докладът не представлява обществена информация по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ и с предоставянето му заявителят не би си съставил мнение за дейността на задължения по закон субект, поради което за предоставянето им редът по ЗДОИ е неприложим. Освен това докладът не представлявал официално становище на МОН, а вътрешноведомствен акт, който имал спомагателен и организационен, но не и обвързващ характер. Докладът, достъп до който е поискан не представлявал обществена информация, съгласно законовата дефиниция. Посочено е също, че по отношение на поисканата информация не е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, тъй като се отнася до казуси от частноправен характер, засягащи интересите на определена категория лица, а не на широк кръг от обучаеми лица.

С оспореното в настоящото производство писмо № 94-3634/13.06.2024 г. на Главния секретар на МОН заявителят е уведомен, че търсената от него информация не представлява обществена такава по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ и с предоставянето ѝ, същият не би могъл да си състави мнение за дейността на задължения по закон субект, поради което редът по ЗДОИ е неприложим. Посочено е, че изисканият доклад не представлява официално становище на МОН, а е вътрешноведомствен акт, който има спомагателен и организационен характер, като елемент от цялостния работен процес в МОН. Посочено е също, че исканата информация не е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ и не е налице надделяващ обществен интерес от предоставянето ѝ по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, тъй като се отнася до казуси от частноправен характер, засягащи интересите на определена категория лица, а не на широк кръг лица.

Писмото е изпратено на електронната поща на заявителя на 13.06.2024 г.

От представената по делото Заповед № РД09-1202/14.06.2023 г. на Министъра на образованието и науката се установява, че на А. М. – главен секретар на МОН, е възложено да подписва решенията за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация.

Към материалите на делото са приобщени релевантните писмени доказателства, като

не е представен докладът, достъп до информацията в който е поискан от страна на заявителя. Наличието му обаче не се оспорва от ответника.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗДОИ предвижда, че решенията за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се обжалват пред съответния административен съд, по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Писмо с изх. № 94-3634/13.06.2024 г. на главния секретар на МОН представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, който обективира отказ за предоставяне на обществена информация и който пряко, непосредствено и неблагоприятно засяга правната сфера на жалбоподателя. Поради това последният разполага с правен интерес от оспорването му. Независимо от обстоятелството, че в акта не е посочено пред кого и в какъв срок може да бъде обжалван, на основание чл. 140, ал. 1 АПК жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В конкретния случай подаденото от оспорващия заявление отговаря на изискванията на чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ за съдържание. Задължен субект по чл.3 ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него е ответникът.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – оправомощено лице съгласно приложената по делото заповед № РД09-1202/14.06.2023 г. на Министъра на образованието и науката. Посочено е наименованието на органа, който издава акта, дата на издаване и подпис на органа.

На следващо място, според настоящия съдебен състав при издаване на оспорения акт не е спазена законовата форма, съгласно чл.34 ЗДОИ, вр. чл.59 АПК, доколкото отказът за предоставяне на достъп до исканата информация не е обективиран в изискуемото от закона решение. Но тъй като от съдържанието му става ясно от кого е издаден и по кое заявление, като са изложени фактически и правни основания, обосноваващи отказ от предоставяне достъп до поисканата информация, съдът приема, че това нарушение не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяната му само на това основание. Ето защо, съдът намира, че не е налице отменително основание по смисъла на чл.146, т.2 АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което не е налице отменителното основание и по чл.146, т.3 АПК.

Според съда оспореният в настоящото производство отказ за предоставяне на

обществена информация е издаден в нарушение на материалния закон – отменително основание по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени със ЗДОИ. Легално определение на понятието обществена информация е дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и това е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация представлява сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, арг. чл. 9 от ЗДОИ. Официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, арг. чл. 10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации, арг. чл. 11 от ЗДОИ. За субектите по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ е регламентирано задължение да предоставят информация, която е създадена в кръга на тяхната компетентност и е налична.

Съдът споделя аргументите в жалбата, че поисканата информация в заявлението на жалбоподателя следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността на министъра на образованието, съобразно правомощията му, определени в чл. 10, ал. 2 от Закона за висшето образование, касаещи осъществяване на националната политика във висшето образование.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен, като в ал. 2 са предвидени случаите, при които достъпът до такава информация може да бъде ограничен, в частност когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/. Съдът намира, че в конкретиката на настоящия казус административният орган не е съобразил разпоредбата на чл. 13, ал. 3 от ЗДОИ, според която ограничението по ал. 2 не може да се прилага след изтичане на 2 години от създаването на тази информация. За поискания от жалбоподателя доклад рег. № 8088-57/12.02.2021 г. на директора на дирекция „Висше образование“ в МОН, към момента на подаване на процесното заявлението за достъп до обществена информация (06.06.2024 г.) двугодишният срок е изтекъл. Ето защо и ограничението за предоставяне на служебна информация с довод, че същата е вътрешнослужебна, е в нарушение на материалния закон.

В този случай достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава и с мотив за липса на надделяващ обществен интерес, предвид обстоятелството, че след изтичането на двугодишния срок достъпът до исканата информация е свободен. В този смисъл обсъждането от административния орган на липсата на надделяващ обществен интерес е ирелевантно, доколкото достъпът до служебната информация не е бил ограничен на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 или т. 2 от

ЗДОИ.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт следва да се отмени, а преписката да се върне на ответника за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението.

С оглед изхода на правния спор и своевременно заявената претенция за присъждане на сторените разноски по делото, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, направените от жалбоподателя разноски в размер на 10 /десет/лева държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 1000 /хиляда/ лева, съгласно приложения договор за правна защита и съдействие, следва да бъдат присъдени в тежест на ответника.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, 29-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. В. Г. писмо № 94-3634/13.06.2024 г. на Главен секретар на МОН, обективиращо отказ за предоставяне на обществена информация.

ВРЪЩА административната преписка на Главен секретар на МОН за произнасяне с мотивиран акт по заявление за достъп до обществена информация, подадено от К. В. Г. с вх. № 94-3634/06.06.2024 г., в 14-дневен срок от съобщаване на настоящото решение при спазване на дадените указания.

ОСЪЖДА Министерство на образованието и науката да заплати на К. В. Г., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.8 направените по делото разноски в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно оспорване, на основание чл.40, ал.3 от Закон за достъп до обществена информация.

СЪДИЯ: